தமிழர்களின் உணவுப் பண்பாடு

சொ. அருணன் அ. *

அ. தமிழ்ப் பண்பாட்டு மையம், அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், காரைக்குடி- 630003, தமிழ்நாடு, இந்தியா

The Food Culture of the Tamil Region

C. Arunan a, *

^a Centre for Tamil Culture, Alagappa University, Karaikudi-630003, Tamil Nadu, India.

* Corresponding Author:
arunankapilan@gmail.com

Received: 21-07-2021
Revised: 13-11-2021
Accepted: 19-11-2021
Published: 24-12-2021

ABSTRACT

Food production is a science; food preparation is a living art. We prepare food to share with our kith and kin for our earthly and spiritual sustenance. All the great religions teach that food is a Divine blessing and should be treated with respect and immense gratitude. In Tamilnadu food is a spiritual science with precise prescriptions of how to cultivate, prepare and consume food for physical, emotional and spiritual well being. Our local traditions have several things in common with global traditions. In that light this article presents our food culture through ages with its uniqueness of thanks giving to nature and people.

Keywords: Food culture, Tamil culture, Tamilar hospitality, Tamil spiritual.

முன்னுரை

வேடராகக் காட்டிலே வேட்டையாடி வாழ்ந்த மனிதர்கள் விண்ணிலேறி அறிவியல் விந்தைகளையெல்லாம் பரப்பிக் கொண்டிருக்கிற விஞ்ஞான யுகம் இது. அறிவியலின் வளர்ச்சியில் அண்டங்களை அளந்தபோதும் மனிதர்கள் தாம் கடந்து வந்த பண்பாட்டுத் தடத்தை இன்னும் மறந்து விடாது, வாழ்க்கைச் சக்கரத்துக்கு அதுவே அச்சாணி என்று கண்டு கொண்டு, அந்த அச்சிலேயே தங்கள் வாழ்வை நிலைநிறுத்திக் கொண்டனர்.

‘பாடறிந்து ஒழுகுதலே பண்பாடு’ எனப்படுகிறது. மனிதன் வாழ்வில் பட்ட அனுபவங்களின் செழுமையே செம்மையாகிப் பண்பாடாக மலர்ந்திருக்கிறது. இயற்கைக்கும் அழகியலுக்கும் இடையில் துளிர்விட்டு வளர்ந்தது தமிழர்தம் பண்பாட்டு மரபு. அத்தகைய தமிழர்களின் உணவுப் பண்பாடு உலகப் பெருமை பெற்றதாகும். இக்கட்டுரை அது குறித்து விரிவாக அமைகிறது.

உணவின் தோற்றம்

அடிப்படைத் தேவைகளாக உணவு, உடை, உறைவிடம் ஆகியவற்றில் முதல் நிற்பது உணவேயாகும். இது மனிதர்களுக்கு மட்டுமல்ல எல்லா உயிர்களுக்கும் பொருந்தும். விரல்கள் விரிந்தபோதுதான் மனிதனுக்கு ஆறாவது அறிவு மலர்ந்ததாக ஆய்வாளர்கள் கூறுவார்கள். ஏனைய விலங்குகளுக்கு கைகள் என்னும் முன்பகுதி இருந்தபோதும் அவற்றின் விரல்கள் விரியாத காரணத்தாலே அவை கால்நடைகள் என்ற பெயரில் அழைக்கப்படுகின்றன. இன்றும் நாட்டுப்புறத்தில் வழங்கப்படுகிற பழமொழி, ‘பத்து விரல்களால் பாடுபட்டால், ஐந்து விரல்களால் அள்ளித் தின்னலாம்’ (Tamil golden word) என்பதாகும். விரல்களில் இருந்தே மனிதர்கள் உணவுப் பழக்கத்தினைச் செம்மையாக்கிக் கொண்டனர்.

பொதுவாக உயிர்கள் தன் உடல்தேவையாகிய பசியை ஆற்றிக் கொள்ளும் முயற்சி உண்பது என்றும், அதற்கு உதவுவது உணவு என்றும் ஆகும். மனிதர்கள் இச்செயலை மேற்கொள்ளும்போது, அதற்கு உண்ணுதல், அருந்துதல், சாப்பிடுதல் என்ற தொழிற்பெயர்ச் சொற்கள் வழங்கப்படும். ஆனால், விலங்குகள் பசியாறுவதை இரையெடுத்தல், தின்னுதல், மேய்தல் என்ற சொற்கள் தனித்துப் புலப்படுத்தும். உணவு உண்ணுதலை விலங்குகளிலிருந்து மனிதன் வேறுபட்டுச் செய்தபோது பண்பாட்டை உணர்த்துவதாக இப்பெயர்கள் தோன்றின.

உணவுப் பண்பாடு

விலங்குகள் உண்ணும் காட்சியைக் காண்பவர்களுக்கு ஓர் உண்மை புலப்படும். அது புலால் உண்ணும் மிருகமாயின் கொலைத்தொழிலாகவே நிகழும். தனக்கான இரையைக் கௌவிக் கொண்டு, பின்னர் அதன் குருதியை உறிஞ்சிக் குடித்து, சதையைக் கடித்து மென்று தின்று பின்னர் எலும்புகளைச் சுவைத்துப் பசியாறும். அவ்வேளையில் அவற்றின் வாய் முழுவதும் குருதிக்கறை படிந்து இருக்கும். அவை இரையெடுத்த இடமெல்லாம் குருதியும் நிணமும் எலும்புத்துண்டங்களும் முடிக்கற்றைகளுமாகத் துர்நாற்றமெடுக்கும்.

ஆதியில் மனிதனும் வேட்டைச் சமூகத்தில் இவ்வாறு விலங்கு நிலையில் இருந்தவன்தான். ஆனால் அறிவு வளர வளர அவனுக்குள் பக்குவமும் பண்பாடும் இணைந்து வளர்ந்தது. நெருப்பின் பயனை உணர்ந்து கொண்ட அவன், தனக்கான உணவுகளைச் சமைத்து உண்பதற்குக் கற்றுக்கொண்டான். முதலில் நெருப்பில் நேரடியாகச் சுட்டுச் சாப்பிட்டவன், பின்னர் அவற்றை நீரோடு இணைத்துக் கொதிக்க வைப்பதற்குக் கலன்களைப் பயன்படுத்தினான். அதனைத் தொடர்ந்து, சமைப்பதற்குத் தனிக்கலனும் உண்பதற்குத் தனிக் கலனும் என்று வகைப்படுத்திக் கொண்டான். இந்த வழியாகவே சமையல் என்னும் கலை உருவாயிற்று. விலங்குகளை வேட்டையாடுவதைத் தவிர்த்துத் தனக்கான உணவைத் தானே உற்பத்தி செய்து கொள்ள அவன் அறிந்து கொண்ட வேளையில் வேளாண்முறை வாழ்க்கை தொடங்கியது. நிலங்கள் பகுபட்டன.

நிலமும் உணவும்

தமிழ்ப் பண்பாட்டு மரபு நிலங்களை ஐந்தாகப் பகுத்தது. தொல்காப்பியம் ஒவ்வொரு நிலத்துக்கும் ஒவ்வொரு கடவுளைச் சுட்டி, கடவுளுக்கு அடுத்தபடியாக உணவையே முன்னிறுத்தியது.

“தெய்வம் உணாவே மாமரம் புள்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ

அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப”

என்று தொல்காப்பியர் நிலங்களுக்குரிய கருப்பொருள்களின் வரிசையில் தெய்வத்தைத் தொடர்ந்து உணா என்று உணவையே குறிப்பிடுகிறார் (Sivalinganaar, 1994). அதுமட்டுமின்றி எந்தெந்த நிலத்திற்கு என்னென்ன வகையான உணவுகள் என்பதும் அவரால் குறிப்பிடப் பெறுகின்றன. உணவு என்பது விளைவது மட்டும் தானா? விளைச்சலுக்கு உதவும் நீரும் உணவுதானே. தொல்காப்பியர் உணவோடு இணைத்து நீரையும் குறிப்பிடுகிறார்.

மேலும் உணவுப் பண்பாட்டைப் பேணும் பொறுப்புடையோர் தலைவனும் தலைவியுமேயாவார்.

“காமம் சான்ற கடைக்கோள் காலை

ஏமம் சான்ற மக்களொடு துவன்றி

அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்

சிறந்தது பயிற்றல் சிறந்ததன் பயனே”

என்று கற்பொழுக்கத்தின் பயனாக விருந்தோம்பும் பாங்கினையும் வலியுறுத்தியுள்ளார் (Sivalinganaar, 1994).

குறிஞ்சி நிலத்தவர்களுக்குக் கிழங்கும், தேனும், தினையும் கிடைத்தன. முல்லையில் சாமையும் மருதமும் உண்ணத்தக்கன. மருதநிலத்தவர்க்கு உழுதுகொண்டு பயிரிட்ட பண்பட்ட உணவாகிய செந்நெல்லும் வெண்ணெல்லும் உணவாயின. நெய்தல் நில மக்களுக்குக் கடல்சார்ந்த உணவுப் பொருட்கள் கிடைத்தன. இவ்வாறு நிலம் சார்ந்த உணவுப் பண்பாடு தமிழர்கள் வாழ்வில் ஆதியிலிருந்தே தொடங்கியதை இலக்கணம் எடுத்துரைக்கிறது.

உயிராகும் உணவு

இலக்கணத்தைப் பின்பற்றியே இலக்கியங்களும் தோன்றின. இலக்கியங்கள் பண்பாட்டை வரையறையாக்கின. குடபுலவியனார் புறநானூற்றில்,

“நீர்இன்று அமையா யாக்கைக்கு எல்லாம்

உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே

உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்

உணவுஎனப் படுவது நிலத்தொடு நீரே

நீரும் நிலனும் புணரியோர் ஈண்டு

உடம்பும் உயிரும் படைத்திசி னோரே”

என்று பண்பாட்டில் உணவை இலக்கியப்படுத்திச் செய்யுளாக்கினார் (Saminathaiyar, 1935). பண்பாடு, உணவு கொடுத்தவரை உயிர்கொடுத்தவர் என்று போற்றிற்று. மேலும் உணவு என்பது நிலமும் நீரும் கலந்த கூட்டு என்று தெளிய மொழிந்தார்.

இயற்கை தரும் உணவு

இயற்கை செழித்திருக்கிற வேளையில் உணவை உருவாக்கும் தேவையே இல்லை என்பதையும் இலக்கியங்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. வள்ளல் பாரி வாழ்ந்த பறம்புமலை அத்தகைய வளத்தைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தது என்பது கபிலர் வாக்கால் அறியத்தக்க வரலாற்று, பண்பாட்டுப் பதிவு.

பறம்புமலையை மூவேந்தரும் முற்றுகையிட்டிருந்த வேளையில், மலையிலிருப்போர் உணவுக்காக எப்படியேனும் வெளிப்படத்தான் வேண்டும் என்பது முற்றுகையிட்டோர் எண்ணம். ஆனால் வெளிவரவேயில்லை. இது எப்படிச் சாத்தியம்? கபிலர் அவர்களுக்குப் பாடல்வழி விளக்கம் தருகிறார். பறம்பின் வளம் உணவுப் பண்பாட்டு விளக்கமாகிறது.

“அளிதோ தானே, பாரியது பறம்பே

நளிகொள் முரசின் மூவிரும் முற்றினும்

உழவர் உழாதன நான்குபயன் உடைத்தே

ஒன்றே சிறியிலை வெதிரின் நெல்விளை யும்மே

இரண்டே, தீஞ்சுளைப் பலவின் பழம்ஊழ்க் கும்மே

மூன்றே கொழுங்கொடிவள்ளிக் கிழங்குவீழ்க் கும்மே

நான்கே அணிநிறஒரி பாய்தலின் மீதுஅழிந்து

திணிநெடுங் குன்றம் தேன்சொரி யும்மே”

உழவர் உழாமலேயே பறம்பில் உண்ணும் பொருட்கள் கிடைத்துவிடுகின்றன (Saminathaiyar, 1935). அவை நான்கு ஆகும். முற்றிய மூங்கிலிலிருந்து நெல் விளைந்து சிதறிக் கிடக்கின்றது. இனிய சுவையுடைய பலாப் பழங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. செழித்து வளர்ந்திருக்கக்கூடிய வள்ளிக் கொடியில் கிழங்குகள் விளைந்திருக்கின்றன. இவ்வகை உணவுகளோடு பறம்புக்குன்றமாகிய திணிநெடுங்குன்றம் இனிய தேனை மிகுதியாகச் சொரிகின்றது என்று இயற்கை தரும் உணவுகளை வரிசைப்படுத்துகிறார்.

உணவுக் கொடை

இந்த உணவுகள் மனிதனுக்கு மட்டுமானவையல்ல. எல்லா உயிர்களுக்கும் போதுமானவை. ஆதலாலே பறம்பின் மூவேந்தர் முற்றுகை தோல்வியடைந்ததையும் பறம்பில் இயற்கை உணவு வளம் செழித்திருந்ததையும் குறிப்பிடுகிறார். இந்த வளங்களெல்லாம் இருந்தபோதும், பாரிவள்ளல் தன்னை நாடிவந்த பரிசிலர்க்கு ஆக்கிய மதுவின் கோதுடைச் சிதறல்களிலிருந்து பிழிவு மலையெங்கும் அருவியைப் போல ஓடியதையும்,

“களிறு மென்றுஇட்ட கவளம் போல
நறவுப் பிழிந்திட்ட கோதுடைச் சிதறல்
வார் அசம்பு ஒழுகு முன்றில்
தேர்வீசு இருக்கை நெடியோன் குன்றே”
என்றும் பாடுகிறார் (Saminathaiyar, 1935). மேலும்,
“மட்டுவாய் திறப்பவும் மையிடை வீழ்ப்பவும்
அட்டுஆன்று ஆனாக் கொழுந்துவை ஊன்சோறும்
பெட்டாங்கு ஈயும் பெருவளம் பழுனி
நட்டனை மன்னோ”

என்று பாரி மறைந்த வேளையில் இந்த வளங்களெல்லாம் இருந்தபோதும் அவன் அளித்த கொடையாகிய ஊன்சோறு கிடைக்கப் பெறாததையும் பண்பாட்டோடு குறித்துக் கையறுநிலை பாடுகிறார் (Saminathaiyar, 1935).

உணவும் உணர்வும்

உணவு உயிரை வளர்ப்பது. அறிவைச் செழுமைப்படுத்துவது. அத்தகைய உணவை உண்டவர்கள் பிறிதொரு உயிருக்கு ஒருபோதும் தீங்கு செய்ய மாட்டார்கள். உணவோடு பண்பாடு கலந்த வேளையில் வரலாறு புதுமை பெற்றதைப் புறநானூற்றின் முதற்பாடல் நமக்கு அறிவிக்கிறது.

அந்த மன்னனுக்குப் பெயரே பெருஞ்சோற்று உதியஞ்சேரலாதன். பெருஞ்சோறு என்று பெயர் பெற்ற காரணம் என்ன? அந்தக் காரணத்தின்பின்னே பாரதக்கதையே நடக்கிறது. முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் இந்தச் சேரமன்னனைப் புகழ்ந்து பாடிய பாடல் புறநானூற்றில் முதலாவதாக உள்ளது. அவனுக்கு எத்தனையோ சிறப்புகள் இருந்தாலும் இந்த ஒரு சிறப்பினைப் போற்றிப் பாடுகிறார் புலவர். அப்படி என்ன சிறப்பு?

“அலங்குளைப் புரவி ஐவரொடு சினைஇ
நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந் தும்பை
ஈராம் பதின்மரும் பொருதுகளத் தொழியப்
பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்”

என்று போற்றுகிறார் (Saminathaiyar, 1935). பாண்டவர்களும் கௌரவர்களும் தங்களுள் பகைமைகொண்டு படைகளையெல்லாம் அணிதிரட்டிப் போர்புரிவதற்காகக் களத்தில் இறங்கி விட்டார்கள். அரசர்கள் அனைவரும் இந்த இருதிறப் படைகளுள் ஏதேனும் ஒரு பக்கத்தில் நின்று போர்புரியத் தயாராகிறார்கள். ஆனால் சேரநாட்டிலிருந்து சென்ற இந்த மன்னன் இருவர் புறத்தும் சேராது, தனித்து நின்று அவர்களின் உணவுக்குச் சோறளித்துப் பெருமை பெற்றான். அதனாலேயே அவனுக்குப் பெருஞ்சோற்று உதியன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் தோன்றிற்று. எல்லோரும் விரும்பிய போரை மறுத்து போர்புரிபவர்களின் பசியறிந்து உணவிட்ட பண்பாடு புறநானூற்றின் முதற்பாடலிலேயே புலனாகிறது.

உணவூட்டல்

சேர்ந்தே இருப்பது புலமையும் வறுமையும் ஆகும். தமிழுக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்து விட்ட புலவர் பெருமக்களுக்குப் பசிக்கிற வயிற்றின் கூக்குரல் மெதுவாகத்தானே கேட்கும். அவ்வாறு பசி வருகிறபோது அவர் பசியறிந்து உணவிட்ட அருமையையும் அதே தமிழ் மணக்கப் பாடுகிறது.

முடத்தாமக்கண்ணியார், கரிகால் பெருவளத்தானால் அளிக்கப்பட்ட அரசவிருந்தின் தன்மையைப் பாடுகிறார். வறுமையும் பசியும் உடன்சேர அவன் அரண்மனையை நாடிய அவருக்கு,

“துராஅய் துற்றிய துருவையம் புழுக்கின்
பராஅரை வேவை பருகெனத் தண்டிக்
காழிற் சுட்ட கோழுன் கொழுங்குறை

.....
முரவை போகிய முரியா அரிசி
விரலென நிமிர்ந்த நிரலமை புழுக்கல்
பரல்வறைக் கருனை காடியின் மிதப்ப
அயின்ற காலைப் பயின்றினி திருந்து
கொல்லை உழுகொழு ஏய்ப்பப் பல்லே
எல்லையு மிரவும் ஊன்றின்று மழுங்கி
உயிர்ப்பிடம் பெறாஅ தூண்முனிந்து”

எனும்படி முனைமுரியா அரிசியால் அமைந்த சோற்றையும், அறுகம்புல்லை நன்றாகத் தின்றுகொழுத்த செம்மறியாட்டின் தொடைக்கறியினையும் போதும் போதும் என்னும் அளவில் கொண்டு வந்து தானே நிறைத்தான். அவற்றை வாயின் இடப்புறமும் வலப்புறமும் அதக்கி அதக்கி மென்று வலியே தோன்றிவிட்டது. என்றாலும் விடாமலும் மேலும் உண்க என்று ஊட்டினான் எனப் பாடுகிறார் (Jaganathan, 1985).

உணவைத் தருவதை விடவும் ஊட்டுவது என்பது உணவுப் பண்பாட்டின் உச்சமாக விளங்கியதை உணர்த்துகிறதல்லவா? அதனால்தான் ஒளவைப் பெருமாட்டி தான்பாடிய நான்குகோடிகளில்,

“உண்ணீர் உண்ணீர் என்று ஊட்டாதார் தம்மனையில்
உண்ணாமை கோடி பெறும்”

எனும்படி உணவுப் பண்பாடு இல்லாத இல்லத்தில் உண்ணாதே என்று அறிவுறுத்துகிறார் (Puliyurkesigan, 2000). உணவை ஊட்டுபவள் தாய்தானே. பெண்மைக்கான தனிப்பெருங்குணங்களில் ஒன்று உணவினை ஊட்டுதல். ஆனால் அதுவே கொடிதாகவும் மாறுகிறது. எப்போது?

“கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது
 அதனினும் கொடிது இளமையில் வறுமை
 அதனினும் கொடிது ஆற்றொணாக் கொடுநோய்
 அதனினும் கொடிது அன்பிலாப் பெண்டிர்
 அதனினும் கொடிது
 இன்புற அவர்கையில் உண்பது தானே”

என்பது ஒளவைப் பெருமாட்டியின் அமுதவாக்கு. தாய்மையில்லாத உணவேது? பண்பாடு ஏது?
 (Puliyurkesigan, 2000).

விருந்தாகும் உணவமிழ்தம்

தன்பசிக்கானது உணவு என்று பெயர் பெற்றபோது பிறர்பசிக்காக அவரை மகிழ்விப்பது விருந்தெனப் பண்பாட்டுடன் பரிணமித்தது. இந்த விருந்தும் விருந்தோம்பும் பண்பாடும் சங்க காலத்தின் இலக்கியச் சுவைக்கு இன்னும் நிறைவைச் சேர்த்தன. விருந்து என்பது உணவு மட்டுமா? கண்ணுக்கு விருந்து, செவிக்கு விருந்து, அறிவுக்கு விருந்து என்று ஆக்கமுடையதெல்லாம் உணவாக விருந்தின் வகையிலேயே சேர்ந்தது பெரிய பண்பாட்டு நெகிழ்வு ஆகும்.

உணவுகளிலெல்லாம் உயர்ந்ததான- போற்றத்தக்க உணவுக்கு அமிழ்தம் என்று பெயர் சுட்டப் பெற்றது. அத்தகைய அமிழ்தம் தேவேந்திரனின் தேவலோகத்தில் இருக்கிறது என்னும் தொன்மத்தையும் கூடத் தமிழ்ப் பண்பாடு தனதாக்கிக் கொண்டது. இந்திரனுடைய அமிழ்தமே கிடைத்தாலும் தனித்திருந்து உண்ணாத விருந்தோம்பல் பண்பாடுடைய மக்களால்தானே இந்த உலகம் இன்றும் நிலைபெற்றிருக்கிறது என்பதாக,

“உண்டால் அம்ம இவ்வுலகம் இந்திரர்
 அமிழ்தம் இயைவ தாயினும், இனிதுஎனத்
 தமிழர் உண்டலும் இலரே”

என்று புறநானூற்றில் அவர்களைப் போற்றுகின்றார் (Saminathaiyar, 1935; Puliyurkesigan, 2010). கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி இந்த அமுதத்தையும் எல்லோர்க்குமான அடிசில் உணவாக்கி ஊட்டுகிறார் பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி. அவர் பார்வையில் அந்த அமிழ்தம் எங்கிருக்கிறதாம்?

“குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி,
 இட்டும் தொட்டும் கவ்வியும் துழந்தும்
 நெய்யுடை அடிசில் மெய்பட விதிர்த்தும்
 மயக்குறு மக்களை இல்லிலோர்க்குப்
 பயக்குற இல்லை தாம்வாழும் நாளே”

மழலைகள் தாங்கள் உணவுண்ணும்போதில் கைகளிலும் உடலிலும் பூசிக்கொண்ட, வாய்மென்று துழந்த நெய்யுடை அடிசில் அமிழ்தத்துக்கு ஒப்பானது- அதை உண்டவர்க்கு வாழ்நாள் குறித்து பயமில்லை என்று உணவுப் பண்பாட்டைக் குழந்தைகளின் கரத்திருந்து பெற்றுப் பாடலாக்கித் தந்திருக்கிறார் (Saminathaiyar, 1935).

மணவிருந்துப் பண்பாடு

உணவு என்றால் விருந்து என்பதும், விருந்து என்றால் திருமணம் நினைவுக்கு வருவதும் பண்பாட்டின் தொடர்ச்சி. மணவிருந்துக்கு அத்தனை பெரிய பண்பாட்டுப் பின்புலம் உண்டு. புதுமணத் தம்பதியருக்கு அளிக்கப்படும் உணவின் சுவை தமிழோடும் தாயன்போடும் கலந்தால் எவ்வாறு இருக்கும்?

குறுமகள் தலைவனுடன் உடன்போக்கு உட்பட்டாள். செவிலித்தாய்க்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. தாய்வீட்டு விருந்து அளிக்க வேண்டி மருகுகிறாள். அந்த உள்ளத்து உணர்வை, பண்பாட்டின் வெளிப்பாடாக்கிப் பாடலில் பதிவிடுகிறார் கபிலர் (Ragavaiyengar, 1923).

“புல்லென் மாமலைப் புலம்புகொள் சீறார்

செல்விருந்து ஆற்றித் துச்சில் இருத்த

நுனை குழைத்து அலமரும் நொச்சி

மனைகெழு பெண்டு யான்ஆகுக மன்னே”

உடன்போகிய தன் மகளையும் அவள் தலைவனையும் வரவேற்கும் முகத்தான் அவர்களுக்கு முன்னால் தலைவனின் ஊராகிய அச்சிறுமலைக்குச் சென்று அவர்களுக்குரிய விருந்தினைச் சமைத்து அவர்களை முன்னின்று வரவேற்க வேண்டும் என்று ஆவலுறுகிறது அந்தச் செவிலித்தாயின் பண்பாட்டு நெஞ்சு.

இதேபோலும் இன்னொரு காட்சியும் செவிலித்தாயின் வழியாகவே குறுந்தொகையில் கூடலூர்க்கிழார் பாடலில் நமக்கு விருந்தாகக் கிடைக்கிறது. புதிதாக மணம் செய்து கொண்ட தலைவனும் தலைவியும் இல்லறம் நடத்தும் பாங்கை உணவுவேளையில் கண்டு வந்த செவிலித்தாய் இவ்வாறு கூறுகிறாள்;

“முளிதயிர் பிசைந்த காந்தண் மெல்விரல்

கழுவுறு கலிங்கங் கழாஅ துடிஇக்

குவளை யுண்கண் குய்ப்புகை கழுமத்

தான்றுழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்

இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதன் முகனே”

என்பது அப்பாடல். தலைவி செல்லமாக வளர்ந்த செல்வந்தப் பெண். அவளுக்கு உணவு சமைப்பதில் அனுபவம் இல்லை (Ragavaiyengar, 1947). மோர்க்குழம்பினைச் செய்ய முயற்சிக்கிறாள் தலைவி. நன்றாக உறைந்த தயிரைத் தன்னுடைய காந்தள் மலரைப் போன்ற மெல்லிய விரல்களால் பிசைந்து தனது கலிங்கத்தைத் துவையாது உடுத்துக் கொண்டு புகைபடர்ந்த குவளைமலர்களைப் போன்ற கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு அவள் முனைந்து சமைக்கிறாள். அந்தத் தீம்புளிப் பாகரை உண்ட தலைவன் இனிது என்று போற்றிப் பாராட்டுகிறான். இங்கு உணவுப் பண்பாட்டோடு இணைந்து இல்லற மேன்மையும் சிறப்பாகப் பதிவாகிறது.

மருந்தாகும் உணவு

காதலும் வீரமும் இணைந்திருந்த சங்க காலம் மருவி அறிலுக்கிய காலம் தோன்றிய வேளையில் உணவு மருந்தானதும் சுவைகள் அளவுபட்டதும் பண்பாட்டின் மற்றொரு மாற்றமாகும் (Chellam, & Uma Mageshwari, 2021) திருவள்ளுவர் உணவுக்கு என்று தனித்த அதிகாரம் படைக்காமல் மருந்து என்ற தலைப்பிலேயே உணவுப் பண்பாட்டை விரித்துக் காட்டுகிறார். அதுமட்டுமல்லாமல் ஏனைய அதிகாரங்களிலும் உணவுப் பண்பாட்டின் சுவைகள் தோன்றவும் பாடியுள்ளார்.

உணவை அறமாக்கிய அவர் கூற்று உலகத்துக்கே வழிகாட்டுவதாக அமைகிறது.

“பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்புதல் நூலோர்

தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை”

என்பதாக உணவைக் குறித்து வழங்கும் நெறிகளையெல்லாம் தன் ஒற்றைச் சொல்லுக்குள் பண்பாட்டு வெளிச்சத்தில் படம்பிடித்துக் காட்டி விடுகிறார் திருவள்ளுவர் (Kundrakudi Adigalar, 2005).

உணவு என்பது உயிர்களைக் கொன்று தான்மட்டும் உண்பது என்பதற்கு மாற்றாக எல்லா உயிர்களையும் பாதுகாத்து அவற்றோடு இணைந்து பகிர்ந்து உண்பது என்று அவர் வலியுறுத்துகிறார். உணவில் பேணுகிற ஒழுக்கம் வாழ்வியல் ஒழுக்கமாகவும் அறவியல் ஒழுக்கமாகவும் உயிரியல் ஒழுக்கமாகவும் மலர்வதை பல குறட்பாக்களின் வழியாக உணரலாம். இன்றைக்கு உலகத்தையே அச்சுறுத்திக் கொண்டிருக்கிற கரோனா என்னும் நோய்த்தொற்றின் தோற்றுவாய் இந்த உணவுப் பண்பாட்டை மனிதகுலம் மறந்ததனாலே என்பதையும் திருவள்ளுவரின் அறிவுரைப்படி எண்ணிப் பார்த்தல் வேண்டும். முன்னர் பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி மழலையின் பாடலில் நெய்யுடை அடிசிலே அமிழ்தம் என்று கூறியதை அறிந்தோம். திருவள்ளுவர் அதையும் எளிமையாக்கிப் பாமரமக்களின் உணவான கூழை அதே மழலையிடம் தந்து உணவுப் பண்பாட்டினைப் பரவலாக்குகிறார்.

“அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதேதம் மக்கள்

சிறுகை அளாவிய கூழ்”

நெய்யுடை அடிசிலுக்கும் கூழுக்கும் எத்தனை பெரிய வேறுபாடு என்பதை நாம் பொருளாதார - பண்பாட்டு அடிப்படையில் உணர்ந்து கொள்ள முடியும். அந்தக் கூழினையும் கூட, ‘குளித்துக் குடி’ என்று பண்பாட்டைத் தெளிவுபடுத்தியது அறிலக்கியம். இருபெரும் அறங்களாகிய இல்லறத்திற்கும் துறவறத்திற்கும் அடிப்படையாவதே உணவுதான். இல்லறத்திலும் உணவுப் பண்பாட்டைப் பதிவிடத் தவறவில்லை திருவள்ளுவர். துறவறத்தின் பெருமையாகிய தவத்தின் மேன்மையெல்லாம் இல்லறத்தின் பெருமையாகிய விருந்தோம்பல் என்னும் உணவிடுதலுக்குப் பின்னரே என்று உறுதிபடக் கூறுகிறார் (Kundrakudi Adigalar, 2005).

“ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசியாற்றல் அப்பசியை

மாற்றுவார் ஆற்றலின் பின்”

என்று உண்ணாது நோற்கிற துறவியரின் பெருமையை விடவும் பிறருண்ணும் வகையில் உணவிடுகிறவரின் ஆற்றலே பெரிது என்பது அவர்தம் ஆழ்ந்தபொருட்கருத்து. இங்கும் தாய்மைநலம் வெளிப்படச் சுட்டப்படுவதை மறக்க முடியாது (Kundrakudi Adigalar, 2005).

அவர் அளித்திருக்கிற உழவு என்னும் அதிகாரமே உணவுப் பண்பாட்டின் உரைகல்தான். “உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்” என்பது பிறரை உண்ணுவித்து உண்ணுகிற உணவுப் பண்பாட்டின் முதல்நெறி என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம் (Kundrakudi Adigalar, 2005).

சங்ககாலத்தில் உணவாகவே விளங்கிய கள்ளினை நஞ்சு என்று மறுத்து முதற்சுட்டியவர் திருவள்ளுவர்தான். அதுபோலவே உணவுப் பண்பாட்டில் புலால் மறுப்பும் திருக்குறளில் உச்சம் பெற்றது.

“கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி

எல்லா உயிரும் தொழும்”

என்று மானுடப் பண்பாட்டுக்குரிய உணவுமுறைக்கு வழிகாட்டித் தந்தவர் திருவள்ளுவர் (Kundrakudi Adigalar, 2005). அவருடைய உணவுப் பண்பாட்டுக் கோட்பாட்டுக்குப் பின்னரே உணவு வகைகளில் மருந்துகள் தோன்றத் தொடங்கின.

உடல் இயக்கத்திற்கு உண்ணப்பெறும் உணவைப்போலவே அறிவியக்கத்திற்கு உண்ணவேண்டிய உணவினைத் திருவள்ளுவர் ‘செவியுணவு’ என்று குறிப்பிடுகிறார். நாச்சுவைக்காக

உண்ணுவதுபோலவே செவியாலும் சுவை கண்டு உண்ணவேண்டும் என்றும் வலியுறுத்துகிறார். அறஇலக்கியங்கள் பலவும் மருந்தின் பெயர்கொண்ட உணவுப் பொருட்களையாயின. தாவரங்களான மூலிகைகளும், மரங்களின் இலைகளும், பட்டைகளும், வேர்களும் கூட மருந்துணவாகின. துவர்ப்பு, இனிப்பு, புளிப்பு, கார்ப்பு, கசப்பு, மற்றும் உவர்ப்பு என்னும் அறுசுவைகளின் கலவைகளை மட்டுப்படுத்தி 'அளவறிந்து உண்க' என்று எச்சரித்து உணர்த்தியவர் திருவள்ளுவரே ஆவார்.

“மாறுபாடில்லாத உண்டி மறுத்துண்ணின்

ஊறுபா டில்லை உயிர்க்கு”

என்று உயிர்க்கு இதமான உணவுக்குப் பண்பாட்டு வழிகாட்டியவர் (Kundrakudi Adigalar, 2005).

பண்பாடாகும் உணவு

உணவினைப் பகிர்ந்து கொள்வது பகுத்துண்ணுதல் என்றால், அதனையே சிறப்புடன் சுற்றத்தாரோடு உண்ணுதல் பண்பாடு ஆகிறது. அந்தப் பண்பாடு முகம் திரிந்த நிலையிலேயே குழைந்து போகிறது என்பார் திருவள்ளுவர் (Kundrakudi Adigalar, 2005). இதனையே

“ஒப்புடன் முகமலர்ந்து உபசரித்து உண்மைபேசி

உப்பில்லாக் கூழிட்டாலும் உண்பதே அமுதமாகும்

முப்பழமொடு பாலன்னம் முகம்கருத்து ஈவாராயின்,

கப்பிய பசியினோடு கடும்பசி ஆகுமன்றோ”

என்னும் விவேகசிந்தாமணியின் கருத்தும் ஒத்துக் கூறுகிறது (Murugu, 2013). உணவுப் பண்பாடு என்பது கலத்தில் உள்ள பொருளைப் பொருத்து இல்லை; உளத்தில்- உணர்வில் உள்ள அன்பினைப் பொருத்தது என்பதை மெய்ப்பிப்பதாக இப்பாடல் அமைகிறது. பண்பாடு என்பது பணிவிலும் எளிமையிலும் உள்ளது. அங்கே பகட்டுக்கு வேலையில்லை.

“ஆடம்பரம் கொண்டு அடிசில் உண்பவர்பயன்

வேடங்கள் கொண்டு வெருட்டிடும் பேதைகள்”

என்று பண்பாட்டுக்கு எதிரான உணவு உண்ணும் ஆடம்பர வழக்கத்தைத் திருமூலர் இகழ்ந்து பேசுகிறார். செல்வந்தச் செருக்குப் பண்பாட்டைக் குலைக்கும் (Thirumoolanaayanaar, 1912).

“நல்கூர்ந் தவர்க்கு நனிபெரியர் ஆயினர்

செல்விருந்து ஆகிச்செலல் வேண்டா -ஒல்வது

இறந்து அவர்செய்யும் வருத்தம் -குருவி

குறுங்கு அறுப்பச் சோரும்குடர்”

ஆதலால் செல்வர் ஏழைகள் இல்லத்திற்கு உணவுண்ணச் செல்ல வேண்டாம் என்கிறது நான்மணிக் கடிகை. இதுவும் பண்பாட்டுப் பேணல்தானே (Vilambinaaganaar, 1911).

நாலடியாரும்,

“விருப்பிலார் இல்லத்து வேறிருந்து உண்ணும்

வெருக்குக்கண் வெங்கருனே வேம்பாம் - விருப்புடைத்

தன்போல்வார் இல்லுள் தயங்குநீர்த் தண்புற்கை

என்போடு இயைந்த அமிழ்து”

என்று, உயர்ந்த உணவே எனினும் அன்பு இல்லாதவர் தரும்போது அது வேம்பினும் கசப்புடையதாகும்; எளிமையான கூழ் ஆனாலும் அன்பு கலந்து தரும்போது அது அமிழ்தினும் இனிதாகும் எனும்படி உணவுப் பண்பாட்டின் பெருமையையும் அது அல்லாததனின் சிறுமையையும் குறிப்பிடுகிறது (Singara Kumaresanaar, 1970).

ஏலாதியோ உணவுப்பண்பாட்டுக்கு இலக்கணமே வகுக்கிறது.

“இன்சொல் அளாவல் இடம்இனிதுண்ண யாவர்க்கும்

வன்சொல் களைந்து வகுப்பானேல் மென்சொல்

முருந்துஎய்க்கும் முன்போல் ஏற்றினாய் - நாளும்

விருந்துஏற்பர் விண்ணோர் விரைந்து”

என்று இன்சொல்லுரையாடி உணவருந்துவோருக்குரிய இருக்கைகளைத் தந்து அறுசுவை உணவூட்டிப் பணிவுடன் பரிமாறி அவர்களைப் போற்றவேண்டும் என்று குறிப்பிடுவதைக் காணலாம் (Kanimethaaviyaar, 1887).

திருமூலர் உணவுப் பண்பாட்டைப் பல்லுயிர்ச் சூழலோடு தொடர்புபடுத்துகிறார். அந்தப் பண்பாடு யாவர்க்குமானதாகிறது.

“யாவர்க்கு மாம்இறை வற்குஒரு பச்சிலை

யாவர்க்கு மாம்பசு வுக்குஒரு வாயுறை

யாவர்க்கு மாம்உண்ணும் போதுஒரு கைப்பிடி

யாவர்க்கு மாம்பிறர்க்கு இன்னுரை தானே”

என்று அவர் காட்டுகிற உணவுப் பண்பாட்டில் கடவுளுக்கும் இடமிருக்கிறது (Thirumoolanaayanaar, 1912). கடவுளுக்குப் பச்சிலையைத் தரச்சொல்லியவர், பசுவுக்குப் புல் இடுவதையும், தான் உண்ணும் உணவைப் பிறர்க்குப் பகிர்ந்தளிப்பதையும் பண்பாடாகவே வலியுறுத்துகிறார். தனக்கே உணவில்லாமல் பிச்சையெடுப்பவனுக்கு எப்படி உணவுப் பண்பாடு பயன்படும்? அதற்கும் திருமூலர் வழிகாட்டுகிறார். பிறரிடம் பிச்சை பெற்றுத்தான் உண்ண வேண்டும் என்றால், பதிலாகப் பிச்சையிட்டவருக்கு இன்னுரையை வழங்கு என்பதே அது. இன்றும் கூடப் பிச்சைக்காரர்கள், ‘உங்கடும்பம் நல்லாயிருக்கணும் ஐயா’ என்று வாழ்த்துவதைத் திருமூலர் உணர்த்தும் உணவுப் பண்பாட்டின் தொடர்ச்சியாகவே காண முடிகிறது.

பசிப்பிணிக்கு மருந்துணவு

காப்பியக் காலத்தில் பசியே பெருநோயாகிய வேளையில், உணவிடுதலே பேரறமாகவும், பண்பாடாகவும் விளங்கியதை அறிந்து கொள்ளலாம் (Sasireha, 2021). கணவனைப் பிரிந்து துயரில் வாடிய கண்ணகி சுற்றத்தாருக்கு உணவிட இயலாது உணவுப் பண்பாட்டைப் பேண முடியாது தவித்ததைச் சிலப்பதிகாரம் உணர்த்துகிறது. மணிமேகலை உணவைச் சமூகத் தேவையாக்கி, தான் பெற்ற அமுதசுரபியினால் பசிப்பிணி களைந்ததைப் பெரிதும் போற்றுகிறது. உணவில்லா மக்கள்படும் துன்பங்களைக் கண்டு பொறாத மணிமேகலை,

“துறக்க வேந்தன் துயப்பிலன்கொல்லோ

அறக்கோல் வேந்தன் அருள்இலன்கொல்லோ

சுரந்து காவிரி புரந்துநீர் பரக்கவும்

நலத்தகை இன்றி நல்லுயிர்க் கெல்லாம்

அலத்தற்காலை ஆகியது”

என்று வெகுண்டு,

“காணார் கேளார் கால்முடப் பட்டோர்

பேணுநர் இல்லோர் பிணிநடுக் குற்றோர்”

யாவரும் வருக' என்று இசைத்து உடன் ஊட்டி 'உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோர்' என்று உணவுப் பண்பாட்டுக்குத் தானே இலக்கணமாகி நின்றாள் தாய் மணிமேகலை (Saminaathaiyar, 1921).

உணவும் கவியும்

ஒருகாலத்தில் தமிழகம் முழுவதும் ஊர்கள்தோறும் சத்திரங்களும் சாவடிகளும் நிறைந்திருந்தன. ஒரூரிலிருந்து மற்றோர் ஊர் செல்வோர்க்கு அடைக்கலம் தந்து உணவிந்தவை இந்தச் சத்திரங்களும் சாவடிகளுமே. இன்றைக்கும் சத்திரம் என்ற பெயரிலும் சாவடி என்ற பெயரிலும் பல ஊர்கள் தமிழகத்தில் உண்டு. அவை உணவுப் பண்பாட்டின் அடையாளங்களாகவே இன்றும் விளங்குகின்றன. ஆனால் இத்தகைய பண்பாட்டில்லாத ஓர் சத்திரத்தில் போய்த் தங்கித் தான்பட்ட இன்னலைப் பாடியிருக்கிறார் காளமேகப் புலவர்.

“கத்துகடல் சூழ்நாகைக் காத்தான்றன் சத்திரத்தில்

அத்தமிக்கும் போதி லரிசிவரும் - குத்தி

உலையிலிட லூரடங்கு மோரகப்பை யன்னம்

இலையிலிட வெள்ளி யெழும்”

என்று வேடிக்கையாகவும் வேதனையாகவும் உணவுப் பண்பாட்டில்லாத நிலையைப் பாடியிருக்கிறார். இப்பாடல் கேட்டு வருந்திய சத்திரக்காரர் பின்னர் உணவேற்கும் பண்பில் அவரை நன்கு உபசரித்ததும் வரலாறு. இப்பாடல் இரட்டுற மொழிதலாகப் பாராட்டாகவும் ஆயிற்று. இன்றைய சூழலில் பெருநகர உணவு விடுதிகளில் உணவுக்காகக் காத்திருக்கும் பல குடும்பங்களைப் பார்க்கும்போது இந்தப் பாடல் நினைவுக்கு வருவதைத் தவிர்க்க இயலாது (Pillai, 2015).

உணவு உண்ணத்தகுந்தது. உணவைப் பெறுவதற்குப் பொருள் தேவைதான். ஆனால் பொருளையே உணவாகக் கொள்ள முடியுமா என்ன? தேவை பண்பாடாகும் நேர்த்தி இந்த இடத்திலேயே சுழித்துக் கொள்கிறது.

ஒரு கவிராயர் பெரிய அதிகாரத்தில் உள்ள செல்வந்தர் ஒருவரைப் பாடிப் பரிசில் பெறுவதற்காகச் சென்றார். கடுமையான பசி வேறு. அவர் சென்ற நேரம் அந்தச் செல்வந்தர் வயற்புரமாக இருப்பதாகச் செய்தி வந்தது. கவிராயர் பசியோடு பொறுத்திருந்தார். சிறிது நேரத்தில் நெல்முட்டைகளைத் தலைமீது சுமந்தபடி தொழிலாளிகள் உள்வந்தனர். அவர்கள் கொணர்ந்த முட்டைகளிலிருந்து நெல்மணிகள் சிதறி விழுந்தன. பின்தொடர்ந்து வந்த அச்செல்வந்தர் மிகுந்து கவனத்துடன் அவற்றைப் பொறுக்கத் தொடங்கினார். அவருகில் சென்ற கவிராயர் தம் வணக்கத்தையும் அறிமுகத்தையும் தெரிவித்து விட்டுத் தான் வந்த நோக்கத்தைச் சொன்னார். ஆனால் அந்தச் செல்வந்தர் தன் காரியத்திலேயே கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தார். புலவர் மீண்டும் தன்னை அறிமுகப்படுத்தியும் கேட்டும் கேளாதவராய் சரி என்னும் ஒற்றைச் சொல்லோடு முடித்துக் கொண்டார். கவிராயருக்கோ பசியும் கோபமும் அளவு கடந்து விட்டது. பொன்னும் பொருளும் மிகவுடைய இப்பெரிய மாளிகையில் வசிக்கும் இந்தச் செல்வந்தர் இப்படித் தானிய மணிகளைப் பொறுக்கிக் கொண்டிருக்கிறாரே என எண்ணியதோடு தாம் அவமதிக்கப்படுகிறோமோ என ஐயமும் கொண்டார். அதனால் மீண்டும் அவரிடம் அறிமுகத்தை ஆரம்பித்தார். இப்போது சற்றுக் கூர்ந்து கவனித்த அந்தச் செல்வந்தர் ஏன் பறக்கிறீர்? எனக் கேட்டார். கவிராயருக்கு சினமேறிற்று. உடனே பாடல் பிறந்தது.

“கொக்குப் பறக்கும் புறாப் பறக்கும் குருவி பறக்கும் குயில் பறக்கும்

நக்குப் பொறுக்கி களும் பறப்பர் நானேன் பறப்பேன்?”

என்று பாடி நிறுத்தினார். கவிராயரின் சினத்தையும் தமிழ்ப்புலமையையும் உடனறிந்த செல்வந்தர் அவரை அழைத்துக் கொண்டு மாளிகையுள் சென்றார்.

உணவறையில் அவரை இருத்தித் தலைவாழை இலையிட்டார். கடும்பசியால் வாடிய புலவரின் முகம் அறுசுவை உணவை எதிர்பார்த்து மலரத் தொடங்கியிருந்தது. ஆனால் செல்வந்தரோ ஒரு பேழை நிறையத் தங்கக் காசுகளையும், இரத்தினங்களையும் கொணர்ந்து இலையில் நிறைத்தார். கவிராயருக்குத் திகைப்பும் ஏமாற்றமும் முகத்தில் பொங்கிற்று. அதைக் கண்ட செல்வந்தர், கவிராயரே (பசியை) பொறுக்க முடியாமல் தவிக்கிறீர். நான் பொறுக்கியதல்லவா உன் பசியை ஆற்றும் என்று வினவினார். ஒருகணம் எல்லாம் விளங்கிற்று கவிராயருக்கு. பொறுத்தல் என்பதும், பொறுக்குதல் என்பதும் பொறுமையிலிருந்தும் பொறுப்பிலிருந்தும் பிறக்கும் பண்பாடல்லவா. பொறுமையுடையவனைப் பொறுப்புடையவன் என்பதைப் போல, பொறுப்பில்லாதவனைப் பொறுக்கி என்பதும் வழக்கு. இரண்டுக்கும் இடையான பொறுக்க என்றால் எப்படிப் பொருள் கொள்வது? இச்சொல்லைக் கொண்டே அச்செல்வந்தர் கவிராயருக்கு உணவுப் பண்பாட்டை அறிவுறுத்தினார். அதன்பின் கவிராயருக்கு அறுசுவை உணவு வழங்கப்பட்டது. கூடவே செல்வந்தர் கொணர்ந்த பேழையும் பரிசாக வழங்கப்பட்டது. கவிராயர் மனம் நெகிழ்ந்தது. அந்தப் பாடலை நிறைவு செய்தார்.

“கொக்குப் பறக்கும் புறாப்பறக்கும் குருவிபறக்கும் குயில்பறக்கும்

நக்குப்பொறுக்கி களும்பறப்பர் நான்ஏன்பறப்பேன் நராதிபனே

திக்குவிசயஞ் செலுத்தியவர் செங்கோல்நடாத்தும் அரங்காநின்

பக்கம்இருக்க ஒருநாளும் பறவேன்பறவேன் பறவேனே”

என்று பாடி முடித்தாராம் (Pillai, 2015).

உணவு வழிபாடு

கடவுள் வழிபாட்டிலும் உணவுப் பண்பாடு முக்கிய இடம் கொண்டு இருக்கிறது. தனக்கு விருப்பமான உணவுகளை இறைவனுக்கு அளிப்பதைப் படையல் என்றும் காணிக்கை என்றும் பண்பாட்டோடு வழிபடுகிற வழக்கம் இன்றும் நாட்டுப்புற வழக்காற்றில் நிறைய உண்டு. ஒவ்வொரு தெய்வத்துக்கும் ஒவ்வொரு விதமான உணவு படையலாகிறது.

“பாலும் தெளிதேனும் பாகும் பருப்பும் இவை

நாலும் கலந்துனக்கு நான்தருவேன்”

என்று துங்கக் கரிமுகத்துத் தூமணியாகிய விநாயகனைப் போற்றுகிறார் ஒளவையார் (Aarumuganaavalar, 1964).

“கைத்தல நிறைகனி யப்பமொ டவல்பொரி

கப்பிய கரிமுக னடிபேணிப்”

பணிகிறார் அருணகிரிநாதர். இப்படியாக நீள்கிற உணவுவழிபாடு பின்னர் பண்பாட்டு வடிவமேற்று பசித்திருக்கும் வயிற்றுக்கு உணவிடுவதே இறைவனுக்குச் செய்யும் தொண்டாக மாறியதைப் பெரியபுராணம் என்னும் திருத்தொண்டர் புராணத்தின் பல சிவனடியார்களின் வாழ்விலிருந்தும் கண்டு கொள்ள முடிகிறது. ஆண்டாள் தாயார் அன்போடு அளித்த அக்கார அடிசிலின் நெய்மணம் இலக்கியப் பதிவாகியுள்ளது (Arunagirinaathar, 1931).

“நல்லவும் தீயவும் அல்ல குவியிணர்ப்

புல்லிலை எருக்கம் ஆயினும்”

விரும்பியேற்கும் கடவுப் பண்பு, உணவுப் பண்பாட்டை மட்டும் விலக்கி விடுமா என்ன? கண்ணப்பர் அன்போடு தன்நாக்கில் சுவைத்துப் படைத்த பன்றிக் கறியினையும், அடியவரின்

பிள்ளையைச் சமைத்துத் தருமாறு கேட்ட கறியையும் இந்தப் பண்பாட்டின் வரிசையில் இணைத்துக் கொள்ளலாம். கிராமதேவதைகளுக்குப் படையலிடுவதையும், பொங்கல் வைப்பதையும் திருவிழாக் காலங்களில் நீர்ப்பந்தல், பானகம், நீர்மோர் போன்றவற்றை வழங்குவதையும் உணவுப் பண்பாட்டின் தொடர்ச்சியாகக் காண முடிகிறது. தமிழர்களின் திருநாளாம் உழவர் பெருநாளும் பொங்கல் என்ற உணவுப் பெயரிலேயே பண்பாட்டுத் திருவிழாவாகக் கொண்டாடப்படுவது நாமெல்லாம் நன்கறிந்ததுதானே. இன்னும் எச்சமயத்தாராயினும் எக்கடவுளை வணங்கினாலும் அத்திருநாட்களெல்லாம் உணவுச் சிறப்புகளோடு இயைந்திருப்பது பண்பாட்டுக்கு வெளிச்சமாகிறது (Saminathaiyar, 1935).

உணவுப் புரட்சி

கிராமங்கள் தோறும் அம்பலக்கல் என்னும் மரத்தடி மேடைகளும், வீடுகள்தோறும் திண்ணைகளும் நிறைந்திருந்த நிலைமாறிப்போய் விட்டன. எவரும் வருவார் என்று காத்திருந்து பகிர்ந்து உணவுண்ட காலங்கள் மாறிவிட்டன. யாரேனும் வந்துவிடுவாரோ எனக் கதவடைத்து தனித்து உண்ணும் காலமாகி விட்டதைப் பண்பாட்டு அழிவின் விளிம்பில் நிற்கும் நாம் கருதிப் பார்க்க வேண்டிய தருணமிது. பசிக்குரியது உணவு என்ற நிலை மாறி, மனிதர்களின் நிறத்தையும் பொருளாதாரத்தையும் அளவீடு கொண்டு ஏற்றத்தாழ்வுகளை உருவாக்கியது. அவ்வேளையில் பசியும் பட்டியையும் மிகுந்தன. இதனால் உணவுக்காக இரந்துண்ணும் இழிநிலை ஏற்பட்டது. இதைக்கண்டு பொறாத திருவள்ளுவர்,

“இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து

கெடுக உலகுஇயற் றியான்”

என்று உலகைப் படைத்து கடவுளையே சபிக்கிறார் (Kundarakudi Adigalar, 2005).

உணவை உற்பத்தி செய்தவர்கள் வாடிக் கிடந்தனர், விளைநிலங்களை அபகரித்தவர்கள் உண்டு கொழுத்திருந்தனர். “வாடிய பயிரைக் கண்டே வாடிய” வள்ளல் பெருமான் இந்தப் பசிப்பிணியைக் களைவதற்கு வடலூரில் சத்திய தருமச்சாலையைத் தோற்றுவித்தார். பசிப்பிணிக்கு எதிராக உணவுப் புரட்சியைத் தூண்டிய அவர் ஏற்றிய அணையா அடுப்பு இன்றும் எத்தனையோ வயிறுகளின் பசியை அணைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

“சொல்லக் கொதிக்குதடா நெஞ்சம் வெறும்

சோற்றுக்கு வந்ததிந்தப் பஞ்சம்”

என்று வெகுண்ட பாரதியார் (Bharathiyar, 1969).

“மனிதருணவை மனிதர் பறிக்கும் வழக்க மினியுண்டோ!

மனிதர் நோக மனிதர் பார்க்கும் வாழ்க்கை யினியுண்டோ?

இனியொரு விதிசெய்வோம் அதை எந்தநாளும் காப்போம்

தனியொரு மனிதனுக்கு உணவில்லை எனில் இந்த ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்”

என்று மனிதர் நோக மனிதர் பார்ப்பதும் மனிதர் உணவை மனிதர் பறிப்பதும் என்று பண்பாட்டு எதிரான நிலைப்பாட்டைக் கண்டு சீறினார் (Bharathiyar, 1969). இதனை மாற்றுவதற்கு,

“வயிற்றுக்குச் சோறிடல் வேண்டும் இங்கு வாழும் மனிதர்க்கு எல்லாம்

பயிற்றிப் பலகல்வி தந்து இந்தப் பாரை உயர்த்திடல் வேண்டும்”

என்று முரசு கொட்டுகிறார் (Bharathiyar, 1969). அதேவேளையில்

“வயிற்றுக்குச் சோறுண்டு கண்டீர் இங்கு வாழும் மனிதர்க்கு எல்லாம்

பயிற்றி உழுதுண்டு வாழ்வீர் பிறர் பங்கைத் திருடுதல் வேண்டாம்”

என்று அறிவுறுத்திப் பண்பாட்டு நெறியில் நம்மை நிறுத்துகிறார் (Bharathiyar, 1969).

உணவு அறம்

நமது மரபுவகை உணவு அரிசி. அது சமைக்கப்பட்டபோது சோறாகிறது. அந்தச் சோற்றைப் பக்குவமாய்ச் சமைத்துக் காலத்தில் இட்டு உண்ணுகிறபோது குழந்தைகள் விளையாட்டாய் சிலவற்றைக் கலனுக்கு வெளியில் சிந்தும். அவ்வாறு சிந்தாமல் உண்ணவேண்டும் என்பதை அறிவுறுத்த தாய் குழந்தைக்கு அரிசியைக் குறித்து கதையைக் கூறுவார். இது இன்றும் நாட்டுப்புறத்தில் வழக்கில் உள்ளது.

அரிசி அத்தனை எளிதாக நம் தட்டுக்குச் சோறாகி வந்துவிடவில்லை. வயலிலே நெல்லாக விளைந்து பின் அறுவடைக்கு உள்ளாகிறபோது பல சிதறி வயலிலே விழுந்து விடுகின்றன. பின்னர் களத்திலே கதிர்வேறு, தானியம் வேறாகப் பிரிப்பதற்காக அடிபடுகிற வேளையில் தெறித்துப் போய்ப் பல களத்திலே விழுந்து விடுகின்றன. அதிலும் தப்பித் தூற்றுகிறபோது பல காற்றிலே விழுந்து விடுகின்றன. மீதம் உள்ளவை மூட்டையில் அடைந்து வீட்டுக்கு வருகின்றன. அந்தவேளையிலும் நெல்லை அவிக்கும்போதும் உலர்த்தும்போதும் பல இவ்வாறே தவறிவிடுகின்றன. அவற்றிலும் தப்பி அரிசியாகித் திரும்பினால் அம்மா அதனைப் புடைக்கும்போதும் களையும்போதும் பல எஞ்சி விடுகின்றன. எல்லாவற்றிலும் தப்பி உலையில் விழுந்து அரிசி சோறாவது சிறிதேயாகும். அதிலும் தப்பி உண்ணும் வட்டிலுக்கு வருவது ஒருசிறிதே. அப்படிப் பிழைத்துப் பிழைத்து நம் வாயில் புக வருகின்ற சோற்றை நம் அறியாமையால் கீழே சிந்தலாமா என்று பண்பாட்டு உணர்வோடு வலியுறுத்துவாள். கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டவில்லையே என்ற பழமொழியின் உட்பொருள் இதுவேயாகும்.

வேளாண்வழிச் சமூகத்தில் மனிதர்கள் தனக்கான உணவை மட்டும் உற்பத்தி செய்வதில்லை. தன்னைச் சார்ந்த பல்லுயிர்களுக்கும் சேர்த்தே உற்பத்தி செய்ய வேண்டும். ஏன் நிலத்துக்கும் கூட உணவிடும்பணி உழவனுக்கு உண்டு. இதுவும் பண்பாட்டு வயப்படுகிறது. எப்படியாம்? ‘நிலத்திலே விளைவது அடி காட்டுக்கு, நடு மாட்டுக்கு, நுனி வீட்டுக்கு’ என்பார் நம்மாழ்வார். நெல் என்னும் தானியவகையை விளைவிக்கிற உழவர் பெருமக்கள் அதன் அடிப்பகுதியை நிலத்திற்கும், நடுப்பகுதியாகிய வைக்கோலினை மாட்டுக்கும் தந்துவிட்டு நுனிப்பகுதியாக நெல்லை மட்டுமே தனக்காக வீட்டுக்குக் கொண்டு வருகிறார்கள். இது பல்லுயிர்ச்சூழல் பண்பாட்டின் வெளிப்பாடு ஆகும்.

மூன்று சான்றுகள்

உணவு பிற்காலங்களில் ஏற்றத்தாழ்வுகளை உணர்த்தும் பெரும்பிரச்சனையாயிற்று. பிறப்பாலும், தொழிலாலும், நிறத்தாலும் கூடப் பேதங்கள் தோன்றிய வேளையில் உணவிலும் மாறுபாடுகள் தோன்றி வேதனையைத் தோற்றுவித்தன. அந்த வேறுபாடுகளைச் சோதனைகளாக ஏற்றுச் சமத்துவத்தை நிலைநாட்டிச் சாதனை புரிந்தோர் பலராவர். போற்றுதற்குரிய இருவரின் வாழ்வில் நிகழ்ந்த சுவையான இரு நிகழ்வுகள் உணவுப் பண்பாட்டுக்குத் தக்க சான்றாக அமையும்.

சான்று - 1

“பொதுவாகத் திருமடத்தில் வசதி படைத்தவர்களுக்கும் பெரிய மனிதர்களுக்கும் தனி விருந்து. சாதாரண மக்களுக்கு-கிராமப்புற விவசாய மக்களுக்கு இரண்டாந்தர உணவு வழங்குவது வழக்கம். இந்த முறையை நாம் விரும்ப வில்லை. நிர்வாகிகளுக்கு இதனை அறிவிக்க ஒரு யுக்தி செய்தோம்.

ஒரு நாள், சிவகங்கை மன்னர் வரப் போகின்றார். மதியம் விருந்து தயாரியுங்கள் என்று உத்தரவு இடப்பட்டது. மடம் கூறுகிறப்பாக இயங்கியது சுவையான உணவு சமைத்தார்கள். மடத்து முகப்பு சிறப்பாக அலங்கரிக்கப் பட்டது. சிவகங்கை மன்னரை வரவேற்க ஆயத்தம். மணி பகல் 12.

ஆனாலும் சிவகங்கை மன்னர் வரவில்லை. நமது மடத்து விவசாயிகள் சிலர் வந்தனர். நாம் விவசாயிகளை வரவேற்று, மடத்து நிர்வாகிகளிடம், "இவர்கள்தான் சிவகங்கை மன்னர்கள். இவர்களை உபசரியுங்கள்" என்றோம். எல்லோர் முகத்திலும் வியப்பு: ஆம்! நாட்டின் மன்னர்கள் விவசாயிகள்தான். இந்தச் சம்பவத்துக்குப் பிறகு திருமடத்தில் விசேடங்களில் இரண்டு உணவு தயாரிப்பு இல்லை -ஒரே வகை உணவு -ஒரே பந்தி" என்று உணவுப் பண்பாட்டை ஒரு பாடமாகவே நடத்திக் காட்டியவர் அருள்நெறித்தந்தை தமிழ்மாமுனிவர் தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் பெருமான் அவர்கள் (Kundrakudi Adigalar, 2001).

சான்று - 2

"அவரை வள்ளல் என்றுதான் அழைப்பார்கள். அவர் தனது கல்லூரியில் ஒரு பெரிய விருந்துக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார். கல்லூரிப் பேராசிரியர்களும் அலுவலர்களும் வந்து குழுமியிருந்தனர். தாளாளர் அளிக்கும் விருந்து என்பதனால் அறுசுவை உணவுகளும் நிறைந்திருந்தன. தாளாளர் சிறிது நேரம் நகைச்சுவையோடு கூடிய உரையொன்றை நிகழ்த்துவார். அதன்பின்னர் விருந்து தொடங்கும். செவிகளுக்கும் நாவுக்குமான இனிய விருந்தாக அமையும். அன்றும் அவ்வாறே உரை முடிந்ததும் அனைவரும் விருந்துக்குக் காத்திருந்தனர். ஆனால் தாளாளர் சுற்றிலும் உள்ளவர்களை ஒருமுறை பார்த்தார். அவர் முகத்தில் சிறிது மாற்றம். பக்கத்தில் நின்றிருந்த ஓட்டுநரை அழைத்து எங்கே சுப்பையாவும் கருப்பனும் என்று கேட்டார். அந்த ஓட்டுநரும் கூட்டத்தில் தேடிப் பார்த்து விட்டு அவர்கள் இல்லாததை உறுதி செய்கிறார். உடனே தாளாளர் ஓட்டுநரிடம் தனது கெடிலாக் என்னும் உயர்மதிப்புடைய வாகனத்தை எடுத்துச் சென்று அவர்களை அழைத்து வருமாறு ஆணையிடுகிறார். அந்தப் பெரிய விருந்து இரண்டு புதிய விருந்தாளிகளின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கிறது. அந்தப் பெரிய விருந்தாளிகள் வேறு யாரும்ல்லர். கலைக்கல்லூரியின் கழிவறை சுத்தம் செய்யும் தொழிலாளர்கள்.

அவர்கள் வாழும் சேரிக்குள் காரைச் செலுத்திய ஓட்டுநர் அவர்கள் குடிசையின் முன்னால் வாகனத்தை நிறுத்திவிட்டு இறங்குகிறார். வாகனத்தின் சத்தம் கேட்டு வியப்போடு குடிசையிலிருந்து வெளிவந்த சுப்பையாவிடமும் கருப்பனிடமும் விவரம் சொல்கிறார் ஓட்டுநர். அவர்கள் தயங்குகிறார்கள். தாளாளரின் கண்டிப்பான உத்தரவு என்று தெரிந்தபின்னரும் கூட காரில் ஏற மறுத்துப் பின்னாலேயே ஓடிவருவதாகக் கூறுகிறார்கள் அவர்கள் இருவரும். ஆனால் ஓட்டுநர் மறுத்து விடுகிறார். தாளாளர் கோபித்துக் கொண்டால் என்னாவது என்கிற பயம் அவருக்கும் இருக்குமே. வாகனத்தில் அமருமாறு வற்புறுத்துகிறார். ஒருவழியாய் வாகனத்தின் பின்பக்கம் உள்ள கம்பியைப் பிடித்துக் கொண்டு ஓடிவருவதாகக் கூறுகிறார்கள். ஓட்டுநர் மறுபடியும் மறுத்து விட்டார். இறுதியாக, அரைமனத்துடன் சாமான்கள் வைக்கும் இடத்தில் அமர்ந்து கொண்டு வரச் சம்மதிக்கின்றனர் கருப்பனும் சுப்பையாவும். விருந்து மண்டபத்தை வாகனம் அடைந்ததும் துள்ளிக் குதித்து இறங்குகிறார்கள். அவர்களை வரவேற்று உணவுத் தட்டுகளை எடுத்துக் கொள்ளச் சொல்கிறார் தாளாளர். அதன்பின்னரே விருந்து தொடங்குகிறது (Aykkan, 2017).

'அன்னசத்திரம் ஆயிரம் நாட்டல்' என்று பாரதியார் பாடிய புண்ணியங்களின் வரிசையில் ஆங்கோர் ஏழைக்கு எழுத்தறிவித்தலாகிய கல்விப்பணியையே தனது மூச்சாகக் கொண்டதோடு மட்டுமின்றி ஏழைகளைச் சமமாகப் போற்றி அன்பு காட்டிய அந்தத் தாளாளர் வள்ளல் அழகப்பர்தான். உணவுப் பண்பாட்டுக்கு இப்படியோர் உணர்வுள்ள சான்று.

சான்று - 3

"தமிழ்நாட்டின் உட்புறக் கிராமங்களிடையே செல்லும் ஒரு டிரங்க் ரோடில் ஒரு பக்கம் ஏரிக்கரையும் இன்னொரு பக்கம் பசிய வயல்வெளியும் பரந்து கிடக்கும் காட்சியை ரசித்துக் கொண்டு போகும் போது எதிரே ஒரு கிராமத்துப் பெண் தலையில் கூடையுடன் வந்தாள். விவசாயக் கூலி அருகே வயலில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் தகப்பனுக்கோ சகோதரனுக்கோ சாப்பாடு எடுத்துக் கொண்டு எதிரில் வருகிறாள். எனக்கும் பசி. சும்மா பேச்சுக்குக் கிராமியப் பண்பாட்டின்படி என்னம்மா

சாப்பாடா சாப்பிட வரலாமா என்று கேட்டேன். கேட்ட மாத்திரத்தில் வா சாமி என்று கூடையைத் தலையில் இருந்து மரத்தடியில் வைத்து கூழுதான் குடிப்பியா என்று சற்று சந்தேகத்துடன் கேட்டாள். என்ன கூழ்? கேவுரு கூழுதான். இந்தப்பக்கம் அதான் தாராளமாகக் கெடைக்கும். எப்பனாச்சும் கம்மங்கூழும் காச்சுவோம். போயிக் கையி கால் அலம்பிக்கின்னு வாங்க. வெயிலுக்கு நல்லா இருக்கும்... எந்த ஊரு என்று என்னை அவள் விசாரித்தவாறே பானையிலிருந்து ஒரு செம்பு நிறையக் கூழை ஊற்றிவைத்தாள்.

பக்கத்து வாய்க்காலில் முகம் அலம்பிக் கொண்டு நானும் அந்த விருந்துக்குத் தயாரானேன். கூழும் அவள் கொடுத்த துவையலும் அமிர்தமாய் இருந்தன. இன்னும் கொஞ்சம்.... உடம்புக்கு நல்லது.... பசு மோர் போட்டுக் கரைச்சிருக்கேன். எங்கையாவுக்கு எருமை மோர் போட்டா ஒத்துக்காது என்று மறுபடியும் அவள் உபசரித்தபோது என் வயிறு ஒரு செம்பிலே நிறைந்துவிட்டது. ருசியாக இருக்குது என்று அவளை நான் பாராட்டினேன். அவளுக்கு ஏதேனும் காசு தர எண்ணி அவளிடம் நோட்டை நீட்டியபோது ஐய்யய்ய இது இன்னா புத்தி பசியாத்துனதுக்கு பணமா வாங்குவாங்க என்று என்ன கௌரவமாகச் சொல்லி எழுந்து நின்று கூடையைத் தூக்கித் தலையில் வைக்கச் சொன்னாள் என்று தனது சிந்தையில் ஆயிரம் நூலில் குறிப்பிடும் ஜெயகாந்தன் இதற்குத் தமிழ்ச்சியின் தத்துவம் என்றே தலைப்பிட்டு எழுதுகிறார் (Jayakanthan, 2015).

முடிவுரை

விலங்குநிலையிலிருந்து தனது வாழ்வைப் பரிணாம அடிப்படையில் தொடங்கிய மனிதன், முதலில் பண்பாட்டுக்குப் பழகியது உணவின் வாயிலாகத்தான். தமிழ்மரபு உணவைத் தெய்வத்திற்கு நிகராக வைத்துப் போற்றுகிறது. உணவைப் பகிர்வதையும், பிறருக்குத் தானமாக அளிப்பதையும் அறமென்றே வலியுறுத்துகிறது. இலக்கியங்களும் உணவுப் பண்பாட்டினை முன்னிறுத்துகின்றன. அவை காலந்தோறும் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன. சங்ககாலம் தொடங்கிச் சமகாலம் வரையிலும் உணவுப் பண்பாட்டைக் குறித்த பதிவுகள் இக்கட்டுரையில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழர்களின் உணவுப் பண்பாட்டுக்கு அடையாளமாக விளங்கும் மூன்று சான்றுகள் அறிஞர்களின் வாழ்விலிருந்து சுட்டப்பெற்றுள்ளன. வேகமாக மாறிவரும் விஞ்ஞான உலகில் உணவுப் பண்பாடு மெல்லச் சிதைந்து வரும் வேளையில் தமிழர்தம் உணவுப் பண்பாட்டினை தொகுத்துரைக்கும் விதமாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

References

- Aarumuga Naavalur, (1964) Auvaiyar Arulicheytha Nalvazhi, Vidhyanupalana Yantrasalai, Chennai.
- Aykkan, (2017) Alagappar, Alagappa University Book Publishing Department, Karaikudi.
- Bharathiyar, (1969) Bharathiyar Songs, Sri Lanka Library, Sri Lanka.
- Chellam, N., & Uma Mageshwari, S., (2021) Food thy be medicine – A perspective from ancient Tamils, International Research Journal of Tamil, 3(3), 7-21. <https://doi.org/10.34256/irjt2132>
- Jagannathan K.V., (1985) Porunaatrappadai, Amuthanilayam Limited, Chennai.
- Jayakanthan, (2015) Thousand in Thought, Volume 2, Srishenbaga Publishing House.
- Kanimetaviyar, Eladi, (1887) Kalaratna Printing Press, Chennai.
- Kunrakkudi Adigalar, (2005) Thirukural, Arulnerip Pathippagam, Kunrakkudi.
- Murugu, K., (2013) Viveka Chindamani Moolamum Uraiyum, Saratha Pathippagam, Chennai.
- Pillai, Ka.Su., (2015) Thanippaadal Thirattu – Moolamum Uraiyum, Saratha Pathippagam, Chennai.
- Puliyukesigan, (2010) Purananuru moolamum uraiyum, Sharada Publishing, Chennai.
- Puliyurkesigan, (2000) Auvaiyar thani paadlkal, Mullai Nilayam, Chennai.

- Raghavaiyankar, U.V.R., (1923) Text by Akananuru, edited by Srirajagopalaiankar, Chennai.
- Saminathiyar, U.V., (1921) Manimegalai, Commercial Printing Press, Chennai.
- Saminathiyar, U.V., (1935) Puranaanooru moolamum uraiyum, Law Journal Printing Press, Chennai.
- Sasireha, P., (2021) Religious work of the Nayanmars who volunteered for the sacred offering of Food, International Research Journal of Tamil, 3(2), 78-86. <https://doi.org/10.34256/irjt22110>
- Singara Kumaresanar, Naladiyar Nayavurai, (1970) Puduvaip Painthamil Publishing House, Pondicherry.
- Sivalingamar, (1994) Tolkappiyam, International Institute of Tamil Studies, Chennai.
- Tirumoola Nayanar, (1912) Thirumandiram, Madras Ribbon Machinery, Madras.
- Vilambinaaganaar, (1911) Naanmanikkadigai, Senthamizh Pirasuram, Madurai.

Acknowledgement:

The author Dr. C. Arunan greatly acknowledges the Alagappa University for providing Postdoctoral Fellowship under the RUSA 2.0 scheme.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2021. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License